

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 5To/10/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010012  
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2320010012.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., pre zločin znásilnenie podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 02.09.2024, č. k. 1T/2/2020 - 388, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.05.2025 takto

### rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný :

A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. F. XXX, na slobode,

odsudzuje:

Podľa § 199 ods. 1, § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 sa obžalovanému v rámci skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia s probačným dohľadom ukladá obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu s poškodenou E. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. G. I., C. J. XXX, prechodne bytom K., C. X v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami.

Podľa § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 sa obžalovanému v rámci skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia s probačným dohľadom ukladá príkaz nepriblížiť sa k poškodenej E. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. G. I., C. J. XXX, prechodne bytom K., C. X na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydľia.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, zamietá.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta ako prvostupňový súd rozsudkom zo dňa 02.09.2024, č. k. 1T/2/2020 – 388 uznal obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. F. XXX (ďalej len „obžalovaný“) za vinného, že

v presne nezistenom čase koncom januára 2019, pravdepodobne dňa 28. januára 2019 alebo dňa 29. januára 2019 v čase medzi 14.00 hod. až 15.00 hod. v K., na ul. C. F. X, potom čo so súhlasom E. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., C. J. XXX, vošiel do bytu, kde ju napriek protestom telom dotlačil k posteli, na ktorú ju hodil, stiahol jej nohavice, pričom ona protestovala a bránila sa, kričala, aby prestal, napriek jej odporu vykonal na nej násilím súlož a následne približne asi po dvoch až štyroch dňoch po tejto udalosti v presne nezistenom čase medzi 18:00 hod. až 20:00 hod. znova prišiel do bytu na C. L. X I. K., kde povedal prítomnej D. M., ktorá mu dvere do bytu predtým otvorila a ktorá v tomto byte býva spolu so E. G., aby z bytu vypadla, pričom ako táto z bytu odišla, zatvoril dvere, chytil E. G. pod krk a následne ju hodil na posteľ, kde jej napriek protestom vyzliekol legíny a nohavičky a aj napriek jej kriku a bráneniu sa, vykonal na nej násilím súlož,

teda násilím donútil ženu k súložu,

čím spáchal zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 199 ods. 1, § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podmienienečne odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 (dvoch) rokov. Podľa § 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona ďalej obžalovanému v rámci skúšobnej doby podmienienečného odsúdenia s probačným dohľadom uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu s poškodenou E. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. G. I., C. J. XXX, prechodne bytom K., C. X (ďalej len „poškodená“) v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami. Podľa § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona obžalovanému zároveň uložil príkaz nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydľia.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie na hlavnom pojednávaní prokurátor, a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného. Obžalovaný, v zákonom stanovenej lehote, podal odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu, podaním zo dňa 03.09.2024, a to proti výroku o vine a treste.

3. Podané odvolanie prokurátor odôvodnil podaním zo dňa 03.12.2024, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene):

3.1. Trest uložený obžalovanému prvostupňovým súdom pod dolnú hranicu trestnej sadzby považuje za neprimeraný a nepostačujúci na ochranu spoločnosti a nápravu páchatelia. V tomto prípade je potrebné pri ukladaní trestu vziať do úvahy nielen osobnosť obžalovaného, ale najmä osobnosť poškodenej. Je potrebné brať zreteľ na spôsob spáchania trestného činu, na osobitosti prípadu, keď obžalovaný je stíhaný za násilnú trestnú činnosť, preto uloženie trestu pod dolnú hranicu absolútne nereflektuje závažnosť protiprávneho konania obžalovaného.

3.2. Má za to, že prvostupňový súd sa pri určovaní výmery trestu dôsledne neriadil § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a neuložil trest primeraný ani spravodlivý. Prvostupňový súd sa pri určovaní výmery trestu jednostranne zameril len na tie okolnosti, ktoré svedčia v prospech obžalovaného, opomenul však prihliadať aj na ďalšie okolnosti prípadu, ktoré sú z hľadiska určenia výmery trestu relevantné.

3.3. Poukazuje na to, že obžalovaný spáchal závažnú násilnú trestnú činnosť, a to opakovane, pričom počas prípravného konania i dokazovania na jednotlivých hlavných pojednávaniach boli na neho produkované jednoznačné a usvedčujúce dôkazy, ktoré v žiadnom prípade neodôvodňujú potrebu zníženia trestnej sadzby pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

3.4. Namieta, že prvostupňový súd neprihliadol na závery psychologického vyšetrenia poškodenej znalkyňou Mgr. Katarínou Bielikovou a na závery psychiatrického vyšetrenia znalcom MUDr. Marošom Uhrinom.

3.5. Pokiaľ ide o mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona má za to, že prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s odôvodnením potreby tak zásadného zníženia trestu uloženého obžalovanému pod dolnú hranicu trestnej sadzby, pričom argumenty prvostupňového súdu vyznievajú nekriticky v prospech obžalovaného, neberúc v úvahu parciálne poškodenie centrálnej nervovej sústavy 23% u poškodenej, ani to, že poškodená prežívala z obžalovaného strach, nebola schopná sa mu vzoprieť a brániť sa. Uvedené sa manifestovalo aj počas vyšetrenia u znalkyňi v neverbálnych prejavoch - triaška, plač, úzkosť, červenanie, ktoré poškodená opakovane aj verbalizovala.

3.6. Rovnako prvostupňový súd nedostatočným spôsobom vyhodnotil výpoveď znalca MUDr. Maroša Uhrína k znaleckému posudku č. 57/2019.

3.7. Poukazuje na to, že trest je výrazným spôsobom znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby 5 rokov, pričom je určený maximálnym limitom v zmysle § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona, pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu. Prvostupňový súd sice uviedol, aké úvahy ho viedli k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému by bolo neprímerane prísne a takisto stručným spôsobom odôvodnil potrebu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pred obligatornosťou postupu súdu uložiť primeraný trest v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, úvahy prvostupňového súdu však smerujú jednostranne v prospech obžalovaného, neberúc v úvahu osobnostnú štruktúru poškodenej, jej fyzickú predispozíciu, ako aj znížený intelekt, v dôsledku ktorých poškodená nebola schopná sa vzoprieť obžalovanému a adekvátne sa brániť. Prvostupňový súd neprihliadol ani na to, že poškodená trpela posttraumatickou stresovou poruchou, kedy v dôsledku vyšetrovaného deliktu došlo u nej k zmene jej duševného stavu, ktorej liečbu podstupovala, pričom táto bola spôsobená predovšetkým znásilnením.

3.8. Má za to, že obžalovanému je potrebné uložiť trest spravodlivý, a to trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby t. j. minimálne 5 rokov, na prípadnú aplikáciu § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona totiž nie sú dané zákonné podmienky. Jedine takto uložený trest odňatia slobody bude možné považovať za taký trest, ktorý zabezpečí ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (§ 34 Trestného zákona).

3.9. Navrhuje, aby odvolací súd s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a aby v súlade s § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol vo veci rozsudkom, ktorým obžalovanému uloží primeraný a zákonný trest vo výmere min. 5 rokov so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, keďže skutkový stav v napadnutom rozsudku bol správne zistený.

4. K odvolaniu prokurátora sa vyjadrila poškodená podaním zo dňa 20.01.2025, v ktorom uviedla, že sa so stanoviskom prokuratúry stotožňuje v plnej miere, pokladá ho za vecne aj obsahovo správne. Ďalej uviedla, že z dôvodu prežitej traumy je do dnešného dňa liečená v psychiatrickej ambulancii B. L. v Galante.

5. Obžalovaný odôvodnil podané odvolanie podaním zo dňa 16.10.2024, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene):

5.1. Spáchanie skutku popiera. Uvádza, že prípad je vykonštruovaný a namierený proti jeho osobe.

5.2. Poukazuje na to, že posledných desať rokov je zamestnaný (4 roky v Trnavskom Peugeot, 4 roky v Ballance s.r.o., viac ako 1 rok v Chlieb náš a teraz druhú sezónu v Tirolsku), pričom každý zamestnávateľ mu dal dobrý posudok, tak ako aj obec.

5.3. Poukazuje na výpoveď svedkyne M., ktorá raz tvrdí, že keď prišla domov videla obžalovaného a poškodenú ako sa rozprávali v obývačke (č. l. 239), ale pri výsluchu (č. l. 217) tvrdí, že bola ona (svedkyňa M.) a poškodená doma a obžalovaný zabúchal na dvere a svedkyňa M. mu otvorila a pustila ho dnu.

5.4. Ďalej svedkyňa M. (č. l. 78 - 82 ) uvádza že poškodená mala čierne legíny stiahnuté pod kolená. Vo výpovedi (č. l. 239) zas hovorí, že mala vyzlečené legíny, čo sú dve rozdielne veci. Navyše popisuje priebeh pohlavného aktu vo výpovedi (č. l. 247) vetou: „E. leží na gauči. Obžalovaný mal jednu nohu v kľaku a druhou stál na zemi“. Poškodená vo svedeckej výpovedi uviedla, že obžalovaný jej stiahol legíny, a to tak, že ich mala len na jednej nohe a tiež nohavičky.

5.5. Ďalej poukazuje na vyjadrenie znalca MUDr. Maroša Uhrína, že aj pred rokom 2019 trpela poškodená obdobnou duševnou poruchou - úzkostnou depresiou a neurasténiou, ktorá patrí medzi posttraumatické stresové poruchy a trpela tiež poruchou príjmu potravy, čiže mala podváhu. Uvádza, že svedkyňa M. aj protistrana poukazuje na to, že poškodená mala nízku váhu, podvýživu, nervozitu a stres z neho, avšak podľa znalca trpela týmto všetkým už dávno predtým, ako s ním chodila.

5.6. Uvádza, že svedkyňa M. poškodenej nezabránila v zbavení sa oblečenia, ktoré mala údajne oblečené pri čine. Už vtedy ako budúca policajka vedela, že tým zničí dôkazy pri vyšetrovaní trestného činu. Obžalovaný je názoru, že tak konala vedome a sama jej poradila, aby povedala, že veci vyhodila.

5.7. Dňa 08.02.2019 boli svedkyňa M. a poškodená oznámiť znásilnenie u B. A., pričom mali záujem na tom, aby bolo znásilnenie zaznamenané. Počas vyšetrovania bola poškodená pokojná a vecne oznamovala udalosť. Na hlavnom pojednávaní však svedkyňa M. uviedla, že poškodená znásilnenie oznámila na políciu na podnet svojho priateľa. Naopak na výsluchu zo dňa 28.08.2019 svedkyňa M. uviedla, že ona sama ju donútila ísť k psychiatrovi a až potom, ako sa začalo riešiť trestné oznámenie tak poškodená povedala svojmu priateľovi, že má milenca a on sa až neskôr dozvedel, kto to bol a že ju údajne znásilnil. To by znamenalo tiež, že klame.

5.8. Pýta sa, prečo svedkyňa M. nezavolała políciu, keď bola za dverami alebo susedov. Argumentuje, že sa bála, tak potom prečo, keď údajne odišiel, sa hneď neriešila situácia.

5.9. Poukazuje na to, že dvere od vchodu sú na čip, zvnútra aj zvonka, bez čipu sa nedali otvoriť, musel by mu prísť niekto otvoriť a ísť s ním dolu, aby sa dostal von. Na uvedené vyšetrovatelka vôbec nebrala ohľad. Keby mu bola umožnená rekonštrukcia, už dávno by sa došlo na to, že sa to nemohlo fyzicky stať, žiadny zo susedov mu neotváral a ani nepustil von z bytovky.

5.10. Ďalej poukazuje na to, že v mesiaci január 2019 bola teplota  $-1^{\circ}\text{C}$  a on mal vyjsť von v tričku.

5.11. Uvádza, že klamú, chvíľu spolu chodili, kým sa obe strany nedozvedeli, že má dvoch mužov naraz, ktorých klame, sa nič nestalo, potom sa 06.02.2019 odohralo to napadnutie, 07.02. sa jej druhý priateľ dozvedel o jeho oznámení, ktoré bolo zametené pod koberec dozvedel a v reakcii na to zrazu 08.02.2019 už išli obe k nebohému B. A., kde trvali na tom, aby to zaznamenal – toto bola prvá písomná zmienka o znásilnení. A nie 29. či 27. januára 2019, keď bola u psychiatra ako pacientka, to vyplýva aj zo znaleckého posudku MUDr. Maroša Uhrína.

6. Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil aj prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 19.10.2024, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene):

6.1. Poukazuje na to, že vymedzenie dátumu spáchania skutku sa nezhoduje s vykonanými dôkazmi. Dňa 28.01. v čase medzi 14.00 hod. až 15.00 hod. sa skutok nemohol stať, nakoľko obžalovaný bol v práci, od 07.10 hod. do 17.20 hod., čo je preukázané dochádzkou do práce, čo je objektívny dôkaz. Dňa 29.01. sa taktiež skutok nemohol stať, ani od 14.00 hod. až 15.00 hod. a ani medzi 18.00 hod. až 20.00 hod. nakoľko svedkyňa I. C., matka obžalovaného, vypovedala, že obžalovaný po tom ako prišiel domov z práce, z domu neodišiel.

6.2. K dátumu druhej udalosti uvádza, že tento nie je presne vymedzený, a ak znalci tvrdia, že poškodená si nemusela zapamätať dátum skutku, tak svedkyňa M. si ho zapamätať mohla a mala.

6.3. Ďalej poukazuje na rozpor vo výpovedi poškodenej zo dňa 21.02.2019 a na hlavnom pojednávaní dňa 09.11.2020, ktorý je daný tým, že kým v prípravnom konaní tvrdila, že B. bola doma, nechcela aby išla niekde, keby náhodou prišiel, aby bola doma a nemala žiadne plány, že by neodchádzala. B. mu otvorila dvere. Kričal, aby odišla preč. Na hlavnom pojednávaní poškodená vypovedala o tejto udalosti rozdielne, že bola doma sama, otvorila obžalovanému dvere, potom sa rozprávali a vtedy prišla do bytu svedkyňa M., ktorú vyhodil z bytu.

6.4. O tej istej udalosti vypovedala svedkyňa M. dňa 28.08.2019 tak, že ako prišla domov, tak krátko na to niekto zabúchal na dvere. Bol to obžalovaný. Dvere do bytu otvorila svedkyňa M., pustila ho dnu a vrátila sa do izby. Oni boli v kuchyni, počula ich rozprávať sa a po chvíli počula, ako sa hádajú a ako jej obžalovaný vulgárne nadáva. Vtedy tam prišla svedkyňa M. a videla ako stoja oproti sebe, obžalovaný držal poškodenú pod krk a vulgárne jej nadával. Ona sa do neho pustila, aby ju nechal tak, načo jej začal, aby sa do toho nestarala. Ešte sa mu snažila vysvetliť, že nech sa do nej neobúva, nakoľko ona tam normálne býva a platí nájomné, avšak on sa nechcel ukládať. Potom chytil poškodenú za ruky a zobral ju do obývačky, hodil ju na gauč a svedkyňu M. poslal z bytu preč s tým, aby bola poškodená šťastná a aby sa jej nič nestalo. Poškodená celý čas kričala aby nešla, ale v podstate ju z bytu vytlačil. Zabuchol za ňou dvere, myslela si, že ich zamkol. Chvíľu, asi 5 minút stála na chodbe a počula z bytu krik. Poškodená na ňu stále volala a žiadala ju o pomoc.

6.5. Na hlavnom pojednávaní dňa 09.11.2020 svedkyňa M. v rozpore s uvedenými tvrdeniami vypovedala, že ona vie uviesť iba ten druhý prípad, kedy prišla domov okolo 18.00 - 19.00 hod., videla že obžalovaný sa s poškodenou rozprával v obývačke, obžalovaný jej vtedy povedal, že sa chce s poškodenou rozprávať osamote a že má odísť z bytu. Ona odišla na medziposchodie, kde čakala, čo sa bude diať. Vtedy počula, že poškodená kričí, na čo sa vrátila k dverám do bytu, tieto boli otvorené a vošla do bytu a videla, že poškodená leží na gauči a obžalovaný vykonáva na nej súlož.

6.6. Uvádza, že osoba svedkyne M. v celom prípade nepôsobí vierohodne. Poukazuje na to, že ak poškodená nebola v stave oznámiť tento skutok na políciu, tak svedkyňa M. mala byť osobou spôsobilou privolať políciu, pretože sama musela vedieť, že ak bola svedkom znásilnenia, že sa pácha trestný čin, ktorý sa bude s odstupom času a po akoby zmarených vecných dôkazoch, ťažko dokazovať. Taktiež všetky veci, a to z prvého i druhého skutku, ako spodné prádlo poškodenej, resp. posteľné prádlo, na ktorom sa malo udiť znásilnenie, bolo podľa poškodenej vyhodené s vedomím svedkyne M., telo poškodenej nebolo prehliadnuté. Jej výhovorka, že neprivolala políciu, lebo obžalovaný je fyzicky silný, považuje za účelovú.

6.7. Ďalej poukazuje na to, že približne v čase, kedy sa malo udiť prvé znásilnenie, podľa zdravotnej dokumentácie B. A., čo vyplýva zo znaleckého posudku MUDr. Uhrína, poškodená bola u neho na vyšetrení dňa 29.01.2019, avšak nie je tam akákoľvek zmienka o znásilnení.

6.8. Ďalej poukazuje na to, že po údajnom druhom znásilnení sa poškodená pokúsila otráviť, a to dňa 05.02.2019, pričom jej dával prvú pomoc práve obžalovaný, ktorý je vyštudovaný zdravotník, spolu so svedkyňou M., pričom sa snažili poškodenú zaviesť autom obžalovaného do nemocnice, pričom už boli

na ceste, avšak poškodená odmietala lekársku pomoc, preto sa vrátili do jej bytu. Uvádza, že nie je pravdou tvrdenie svedkyne M., že obžalovaný poškodenej vyhovoriť to, aby išla na ošetrenie k lekárovi. Keby ju bol obžalovaný znásilnil, tak jej nepomáha a nepoužije na záchranu poškodenej svoje auto. Rovnako poškodená, ak bola obžalovaným dvakrát znásilnená, vôbec s ním nekomunikuje, pošle ho preč a nenasadne do jeho auta. Taktiež jeho vzťah so svedkyňou M. bol úplne normálny, nezodpovedal tomu, že krátko predtým mala byť svedkom druhého znásilnenia poškodenej.

6.9. Poukazuje na stretnutie obžalovaného s priateľom poškodenej, I. A.. Vyplýva to z audiovizuálnej nahrávky, ktorej vykonanie prvostupňový súd pripustil ako dôkaz. Ešte predtým svedkyňa M. pozvala do bytu obžalovaného, kde mu urobila kávu a ponúkla ho kolou a dôverne sa rozprávali. Napríklad obžalovanému hovorila: „Divné ja neviem ako to mám brať k tomu nič, lebo I. mi oné ma obviňoval z toho že ... ja za to môžem“. Tento rozhovor sa mal udiť po druhom znásilnení. Keby svedkyňa M. bola svedkom druhého znásilnenia, tak ako vypovedala, nepozvala by obžalovaného na kávu a nerozprávala sa s ním takýmto spôsobom. Taktiež počas konfliktu I. A., obžalovanému povedal, že „môže byť rád, že nezavoláme a ona neukáže že sa jej vyhrážal všetky tie oné. To je trestňák“. Muž č. 3 povedal, „chceš to, toto? Vtedy nebudeš pán fiškus. To ťa môžeme obsrať zvysoka. Ale chceš mať teraz sexuálne obťažovanie?“ Na druhý deň, dňa 07.02.2019 sa I. A. dozvedel, že obžalovaný podal na neho trestné oznámenie za ublíženie na zdraví. To sa dozvedela aj svedkyňa D. M.. A nasledujúceho dňa 08.02.2019 oznámila poškodená, v sprievode svedkyne M. svojmu psychiatrovi, že bola znásilnená a tiež podala trestné oznámenie. Navštívila aj gynekológa, podľa výpovede svedkyne M., vzhľadom na odstup času nezistil žiadne známky znásilnenia, čo je v rozpore s jej výpoveďou z prípravného konania, kde tvrdí, že išla s poškodenou ku gynekológovi, o znásilnení nehovorila nič, iba si dala robiť nejaké testy na choroby.

6.10. Poukazuje na výpoveď znalkyne Mgr. Kataríny Bielikovej, ktorá uviedla, že nevyklučuje, že v prípade poškodenej sa môže jednať o snahu vyvinúť sa, v čase keď chcela opustiť obžalovaného a opätovne pokračovať vo vzťahu s A.. Znalkyňa ďalej uviedla, že nie je pravdepodobné, že by tak konala pod vplyvom prvého partnera, skôr by to prisudzovala snahe vyvinúť sa, ospravedlniť svoje zlyhanie vo vzťahu, to že mala mimomanželský pomer a v určitej snahe vzbudiť ľútosť okolia, že bola znásilnená, pretože to vyvolá v ľuďoch také silné emócie, že sú sklonnejší jej odpustiť predošlé zlyhanie. Prichádza s jednoduchými riešeniami, ktoré nemusia byť vždy tie najsprávnejšie.

6.11. Znalkyňa Mgr. Jolana Múdra na hlavnom pojednávaní vypovedala, že čo sa týka agresie, tak táto nepatrí k jeho charakteristickej osobnostnej výbave obžalovaného. Zistila, že iniciátorom vzťahu bola samotná poškodená, obžalovaný bol hanblivý, nemal náležitú sexuálnu skúsenosť, poškodená dávala obžalovanému nádej, že budú fungovať ako pár, čo sa dialo z počiatku ich vzťahu a keď sa rozhodla v tomto vzťahu nepokračovať, nedala to obžalovanému najavo. Z čoho vyplýva, že obžalovaný sa nevedel z nej vyznať čo vlastne chce. Taktiež dodala, že ak sa partnerka bojí partnera, tak každopádne zamedzí styk opakovane s týmto partnerom.

6.12. Obhajoba je názoru, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodená udržiavala v istom čase vzťah s I. A. aj s obžalovaným. Postupom času to obaja zistili a I. A. spolu so svojimi dvomi priateľmi zbil obžalovaného tak, že bol v nemocnici a zároveň podal na I. A. trestné oznámenie. I. A. z obavy, že bude mať z toho nepríjemnosti, urobil určité kroky a poškodená podala na obžalovaného trestné oznámenie za trestný čin znásilnenia, svedkom ktorého mala byť svedkyňa M.. Poškodená v obave z I. A., si pravdepodobne obidva skutky znásilnenia vymyslela, preto ich dobu spáchania musela konfabulovať, a to ešte pred konfliktom obžalovaného s I. A.. Preto neuviedla presnú dobu, kedy sa skutky udiali, dokonca ani v prípade druhého skutku, svedkyňou ktorého mala byť i M., ktorej nič nebránilo aby si zapamätala, kedy sa druhý skutok stal. Všetky veci, ktoré mala oblečené a ktoré by mohli byť jednoznačnými dôkazmi, vraj zahodila a stopy na jej tele zmizli. Presvedčivým dôkazom, že svedkyňa M. nebola svedkyňou druhého znásilnenia, je jej rozhovor s obžalovaným po oboch skutkoch, pred konfliktom s I. A. a tiež jej konanie a konanie obžalovaného, keď poskytovali prvú pomoc poškodenej dňa 05.02.2019. V prípravnom konaní veľmi podrobne popísala, čo robil obžalovaný a čo robila ona. Takéto konanie obžalovaného, svedkyne M. a poškodenej by po dvoch znásilneniach poškodenej, neprichádzalo do úvahy. Svedkyňa M. ani nemôže vypovedať inak, pretože by bola podozrivá z trestného činu krivej výpovede so všetkými dôsledkami pre jej aktuálne zamestnanie.

6.13. Poukazuje na to, že obžalovaný absolvoval vyšetrenie na polygrafe a z neho vyplýva, že v kritickú dobu nevykonával násilie, pričom v jeho tvrdeniach nebola zistená lož.

6.14. Poškodená už v prípravnom konaní dňa 21.02.2019 na sugestívne otázky vyšetrovateľky odpovedala veľmi neisto, spôsobom vzbudzujúcim pochybnosti, či vôbec vypovedá pravdu a ohľadne akých okolností. To, či poškodená vypovedá pravdu je spochybnené aj vykonaním ďalších dôkazov, a to výpoveďou svedkyne M., ale aj I. A., ako aj celým radom listinných dôkazov, ako znaleckých posudkov a

iných, preto sú tu pochybnosti o vine obžalovaného, preto v pochybnostiach treba rozhodnúť v prospech domnelého páchatela a oslobodiť ho spod obžaloby.

6.15. Navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a oslobodil obžalovaného spod obžaloby.

7. K odvolaniu obžalovaného sa poškodená vyjadrila podaním zo dňa 20.01.2025 tak, že s podaným odvolaním v celom rozsahu nesúhlasí. Argumentáciu uvedenú v odôvodnení odvolania považuje za účelovú fabuláciu zo strany obžalovaného v snahe zmiasť súd pri rozhodovaní vo veci. Uviedla, že prežitá udalosť je pre ňu ako poškodenú traumatizujúca, čo je dôvodom, že sa do dnešného dňa lieči u psychiatra B. B. L. v ambulancii v Galante. Trauma, ktorú prežila mala na ňu negatívny dopad, tak po psychickej, ako aj fyzickej stránke. V dôsledku prežitej udalosti a súvisiacich psychických problémov schudla až tak, že jej hmotnosť bola len cca 29,5 kg, čo ohrozovalo funkčnosť jej organizmu. V žiadnom prípade to nemožno považovať za hmotnosť zdravého dospelého človeka. Pomocou liečby B. L., predpísaných liekov a tiež predpísanej špeciálnej výživy (Nutridrink, Fresubin) podávanej pri podvýžive súvisiacej napr. s psychickým ochorením, sa jej podarilo zastaviť pokles hmotnosti. Po šiestich rokoch liečby má fyzickú hmotnosť 32,5 kg a jej váha už niekoľko mesiacov neklesá, podarilo sa jej zamestnať sa.

8. Na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného a prokurátora nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti obhajcu obžalovaného a prokurátora. Obžalovaný podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 13.05.2025 požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

9. Prokurátor navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku a pridržal sa podaného odvolania Okresnou prokuratúrou Galanta. Obhajca obžalovaného navrhol, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a oslobodil obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm.

a) Trestného poriadku.

10. Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku, ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku, ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti;

ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

11. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali prokurátor a obžalovaný ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

12. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k nasledovným záverom.

13. Vo veci už raz rozhodol prvostupňový súd, a to rozsudkom zo dňa 18.05.2023, kedy oslobodil obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Galante pre zločin znásilnenie podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase koncom januára 2019, pravdepodobne dňa 28. januára 2019 alebo dňa 29. januára 2019 v čase medzi 14.00 hod. až 15.00 hod. v K., na ul. C. F. X, potom čo so súhlasom E. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., C. J. XXX, vošiel do bytu, kde ju napriek protestom telom dotlačil k posteli, na ktorú ju hodil, stiahol jej nohavice, pričom ona protestovala a bránila sa, kričala, aby prestal, napriek jej odporu vykonával na nej násilím súlož a následne približne asi po štyroch dňoch po tejto udalosti v presne nezistenom čase medzi 18:00 hod. až 20:00 hod. znova prišiel do bytu na C. L. X I. K., kde povedal prítomnej D. M., ktorá mu dvere do bytu predtým otvorila a ktorá v tomto byte býva spolu so E. G., aby z bytu vypadla, pričom ako táto z bytu odišla, zatvoril dvere, chytil E. G. pod krk a následne ju hodil na posteľ, kde jej napriek protestom vyzliekol legíny a nohavičky a aj napriek jej kriku a bráneniu sa, vykonal na nej násilím súlož, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

14. Krajský súd v Trnave na základe odvolania podaného prokurátorom rozhodol uznesením zo dňa 18.05.2023, č. k. 5To/118/2022-344 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

15. Odvolací súd vytkol prvostupňovému súdu, že prvostupňový súd pri hodnotení vykonaného dokazovania pochybil, keď vykonané dôkazy nezhodnotil podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov a z hľadiska ich závažnosti, vierohodnosti a pravdivosti ako aj v kontexte ďalších vykonaných dôkazov. Odvolaciemu súdu nebolo zrejmé ako prvostupňový súd vyhodnotil výpovede obžalovaného, poškodenej, svedkyne M. a ďalších svedkov. Prvostupňový súd nezameral svoju pozornosť na skutočnosť, či vykonané dôkazy preukazujú alebo nepreukazujú, že bola poškodená v rozhodnom období znásilnená a či k tomu prišlo jedenkrát alebo opakovane a pod.

16. Úlohou prvostupňového súdu bolo opätovne vykonať hodnotenie všetkých dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané v zmysle požiadaviek odvolacieho súdu, resp. skutočností, ktoré z nich vyplynuli a opätovne rozhodnúť.

17. Po vrátení veci prvostupňový súd nariadil hlavné pojednávanie, doplnil dokazovanie o výsluchy obžalovaného, rodičov obžalovaného, svedkyne M. a vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

K výroku o vine

18. Pokiaľ ide o obžalovaným napadnutý výrok o vine, prvostupňový súd, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, ktoré vykonal v rozsahu nevyhnutnom pre jeho rozhodnutie. Odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá obsahu vykonaných dôkazov, je zrozumiteľné, logické a presvedčivé. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel (str. 3-14, 21-22), ktoré skutočnosti vzal za dokázané (str. 23-24) a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Prvostupňový súd sa teda dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k otázke viny obžalovaného. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku z hľadiska uznania viny obžalovaného (str. 23-24), s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil.

19. Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcimi sa nedostatku priamych dôkazov o priebehu skutku tak, ako bol v konaní ustálený, vierohodnosti výpovede poškodenej a svedkyne M. a zmeny v obsahu ich výpovedí, správanie poškodenej po skutku, podanie trestného oznámenia a oznámenie napadnutia až s odstupom času, možnosť utrpenia psychickej traumy poškodenej v iných personálnych a skutkových súvislostiach (t. j. pred skutkami), či motivácie poškodenej k obvineniu obžalovaného zo „znásilnenia“, odvolací súd uvádza, že tieto neboli spôsobilé spochybniť skutkové závery prvostupňového súdu vo vzťahu k vine obžalovaného a právnej kvalifikácii.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný v prevažujúcej miere primárne vo svojom odvolaní namieta hodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Odvolanie je v podstate založené na opakovaných dôvodoch obhajoby obžalovaného použitej v konaní pred prvostupňovým súdom, s ktorými sa prvostupňový súd v rozhodnutí riadne vysporiadal.

21. Úvahy prvostupňového súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, aj s ohľadom na uvedené obhajobné námietky, mali oporu v obsahu vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich súhrne a netrpeli žiadnou logickou chybou.

22. Aj keď obžalovaný svoju vinu popiera, je usvedčovaný výpoveďou poškodenej a svedkyne M.. Poškodená jednoznačne za agresora označila obžalovaného, popísala, akým spôsobom ju dvakrát fyzicky napadol, stiahol jej nohavice a nohavičky a následne s ňou mal pohlavný styk, s ktorým ona nesúhlasila, pričom svoj nesúhlas dávala počas trvania aktu dostatočne najavo. Aj napriek aktívnemu odporu poškodenej ju obžalovaný fyzicky premohol. Obžalovaný bol v druhom prípade pristihnutý pri znásilnení poškodenej, pričom priama svedkyňa M. na hlavnom pojednávaní popísala konanie obžalovaného, ktorý ležal v izbe na posteli na poškodenej, predlaktím jej tlačil smerom na krk a druhou rukou sa opieral o gauč a vykonával na nej súlož. Svedkyňa M. vypovedala, že je presvedčená, že poškodená nesúhlasila so sexuálnym stykom, pretože v čase, keď čakala pred bytom na chodbe počula ako poškodená kričí a volá o pomoc. Niet jediného racionálneho dôvodu spochybňovať pravdivosť výpovede tejto priamej svedkyne. Pri existencii priameho svedka potom tvrdenie obžalovaného, že neexistujú žiadne usvedčujúce dôkazy, nie je namieste.

23. Pri osobne orientovanom a navyše sexuálne motivovanom trestnom čine je vždy významným dôkazom výpoveď poškodenej osoby, teda obeť trestného činu. Poškodená ako svedok vypovedala pod prísahou, po poučení o dôsledkoch krivej prísahy a svojou výpoveďou presvedčila súd o tom, že bola obeťou znásilnenia (že so súložou dobrovoľne nesúhlasila a že sa bola na nej vykonaná za použitia násilia). Prvostupňový súd nemal dôvod spochybňovať pravdivosť výpovede poškodenej, nakoľko znalkyňa z odboru psychológie Mgr. Katarína Bieliková, ktorá poškodenú vyšetřila, v závere znaleckého posudku č. 30/2019 aj vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že výpoveď poškodenej možno považovať za vierohodnú a jej osobu za dôveryhodnú. Nezistila u nej žiaden sklon fabuláciám ani nevedomím konfabuláciám. Znalkyňa vypovedala, že poškodená je schopná správne vnímať, zapamätáť si udalosti, ktoré prežila. Ďalej uviedla, že s poukazom na nízku úroveň pamäťových funkcií je poškodená schopná opakovane rovnako vypovedať len o tých udalostiach, ktoré naozaj prežila a boli silne emočne podfarbené, buď negatívne alebo pozitívne. V prípade poškodenej sa jedná o veľmi jednoduchú simplexnú osobnosť so zníženým intelektom, nie je schopná opakovane uvádzať tie isté skutočnosti, je schopná to jednorazovo vymyslieť, ale nie je schopná to opakovane reprodukovat'. Vzhľadom na uvedené zistenia ohľadom osobnosti poškodenej a jej vierohodnosti a skutočnosť, že poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní v zásade a v podstatných okolnostiach a skutočnostiach rovnako, nemá ani odvolací súd dôvod spochybňovať výpoveď poškodenej. Pokiaľ aj poškodená (alebo svedkyňa M.), na čo poukazovala obhajoba v odvolaní, vypovedali v rôznych fázach trestného konania rozdielne, tento rozdiel alebo rozpor nebol v podstatných častiach ich výpovedí (v skutkových okolnostiach, ktoré majú trestnoprávnu relevanciu), ale v detailoch (bod 5.3, 5.4, 6.3 – 6.5 tohto uznesenia), čo možno prisudzovať plynutiu času a oslabeniu pamäťovej stopy v dôsledku prirodzeného zabúdania, kedy môžu byť s odstupom času výpovede ochudobnené o detaily alebo časovú presnosť udalosti. Pri takom dlhom časovom odstupe je teda pravdepodobné, že si človek nemusí pamätáť presne všetky detaily, navyše, v situácii, že ide o udalosti, ktorými bol traumatizovaný.

24. Znalkyňa Mgr. Katarína Bieliková počas svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní taktiež uviedla, že v čase vyšetřenia mala poškodená z obžalovaného strach, nebola schopná sa mu vzoprieť, brániť sa, mala obavu z toho, že ju môže znásilniť alebo ublížiť jej priateľovi (počas vyšetřenia sa to manifestovalo v neverbálnych prejavoch - triaška, plač, úzkosť, červenanie a opakovane to aj verbalizovala). Negatívne pocity a prežívanie vo vzťahu k obžalovanému zo strany poškodenej potvrdila aj svedkyňa M., ktorá vypovedala, že spočiatku mali medzi sebou dobrý vzťah (obžalovaný a poškodená), neskôr sa to začalo zhoršovať, keď jej obžalovaný písal alebo volal ostala z toho nervózna, keď prišla z práce odmietala jesť, nespávala, od poškodenej sa dozvedela, že na ňu obžalovaný kladie psychický a citový nátlak, pričom po znásilneniach jej poškodená povedala, že požila rôzne tabletky, nechcela už obžalovaného stretávať a chcela sa preto zabiť.

25. Na podporu tvrdení o vierohodnosti výpovede poškodenej a jej dôveryhodnosti odvolací súd poukazuje na záver znaleckého posudku č. 57/2019 z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria a výpoveď znalca MUDr. Maroša Uhrína, ktorý tento znalecký posudok spracoval. Uviedol, že v

čase žalovaného skutku poškodená trpela duševnou poruchou - úzkostne depresívnou poruchou a neurasténiou. V danom prípade sa nejedná o ťažkú duševnú poruchu v zmysle psychózy alebo organického poškodenia. Napriek tomu, že poškodená trpela uvádzanou duševnou poruchou, tak v čase vyšetrovacieho deliktu nedohľadal podklady k tomu, že by nejakým forenzne podstatným alebo významným spôsobom mala ovplyvňovať jej schopnosť vnímať a následne reprodukovať prežité udalosti. Znalec v čase vyšetrovania poškodenej t.j. dňa 11.09.2019 zistil, že poškodená trpí posttraumatickou stresovou poruchou, avšak prítomnosť tejto poruchy nemá ani v súčasnej dobe u nej žiadny forenzne podstatný alebo významný vplyv na schopnosť vnímať a reprodukovať prežité udalosti. V čase znaleckého vyšetrovania teda poškodená bola schopná správne reprodukovať prežité udalosti.

26. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou námietkou obžalovaného (bod 5.5 tohto uznesenia) poukazuje na vyjadrenie znalca, že poškodená aj pred rokom 2019 trpela obdobnou duševnou poruchou - úzkostne depresívnou poruchou a neurasténiou, pričom sa jedná len o podobné duševné poruchy ako posttraumatická porucha, avšak až v dôsledku prežitého znásilnenia došlo u poškodenej k zmene duševného stavu, kedy sa u nej vyvinula aj posttraumatická stresová porucha.

27. Odvolací súd vzhľadom na znalecké závery konštatuje, že výpoveď poškodenej bola dostatočne presvedčivá a nechýbala jej logika v opise spôsobu, akým sa mal skutok stať. Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že spomienky obeť sexuálneho zločinu síce môžu byť mimoriadne nepríjemné, avšak väčšinou je práve výpoveď obeť jediným priamym usvedčujúcim dôkazom znásilnenia a preto je podstatné, aby výpoveď poškodenej obeť bola v hlavných a podstatných dejových momentoch jednoznačná. Odvolací súd po vyhodnotení výpovede poškodenej, napriek citlivosti popisovaného trestného činu sexuálneho charakteru konštatuje, že dokazovaním bolo preukázané, že poškodená už od prvotnej výpovede na polícii až po výpoveď na hlavnom pojednávaní vypovedala v podstatných skutkových okolnostiach rovnako. Dokazovanie minulých skutkových okolností vrátane ich popisu je limitované u každého jednotlivca jeho biologickými, psychologickými a sociálnymi danosťami.

28. Pokiaľ obhajoba poukazuje na časový odstup medzi skutkami a ich neskorým oznámením poškodenou orgánom činným v trestnom konaní či iným osobám, odvolací súd tieto námietky považuje za nedôvodné a nespôsobilé narušiť vierohodnosť alebo dôveryhodnosť poškodenej. Skutkové závery prvostupňového súdu nie je spôsobilý spochybníť časový odstup od predmetného skutku do podania trestného oznámenia, ktorý možno odôvodniť spôsobom reakcie a vysporiadavania sa poškodenej (vôľa vytesniť prežité udalosti) s konaním obžalovaného, ktorému bola vystavená. Aj znalkyňa MUDr. Katarína Bieliková (síce vo vzťahu k schopnosti poškodenej pamätať si presný dátum a čas znásilnenia) uviedla, že pri posttraumatickej stresovej poruche, ktorou poškodená trpí, má jedinec tendenciu vyhýbať sa činnostiam a situáciám, ktoré pripomínajú prežitú traumu, napriek tomu alebo práve preto, že tieto spomienky bývajú prítomné ako dotieravé a nepríjemné reminiscencie. Uvedený záver potvrdzuje aj vyjadrenie poškodenej na hlavnom pojednávaní, že oblečenie, ktoré mala na seba počas nedobrovoľnej súdože vyhodila z dôvodu, že chcela na skutok zabudnúť. Aj svedkyňa M. na hlavnom pojednávaní uviedla, že sa poškodená udalosť bála oznámiť a chcela na ňu zabudnúť.

29. Skutočnosť, že gynekologickou prehliadkou neboli u poškodenej zistené zranenia, keďže táto bola vykonaná po približne týždni od posledného skutku, nevyklučuje, že sa skutok nestal, rovnako ako skutočnosť, že poškodená oblečenie (teda dôkazy) zo skutku vyhodila.

30. Obhajoba ďalej namieta vierohodnosť svedkyne M., poukazuje na rozpory v jej výpovediach a na skutočnosť, že neoznámila spáchanie trestného činu znásilnenia, keď o ňom vedela a že nezabránila poškodenej vo vyhodení oblečenia. Tieto skutočnosti ale podľa názoru odvolacieho súdu neznižujú vierohodnosť svedkyne M.. Pokiaľ sa poškodená rozhodla zbaviť predmetného oblečenia, svedkyňa M. jej podľa názoru odvolacieho súdu nemohla nijako brániť, nemohla ju prinútiť k oznámeniu znásilnenia alebo k ponechaniu oblečenia alebo jej (príp. násilím) zabrániť v jeho vyhodení. Navyše v čase vyhodenia oblečenia poškodená nechcela skutok oznámiť, k tomuto rozhodnutiu došlo až neskôr, vplyvom lekára poškodenej, svedkyne M. a svedka A.. Je treba tiež poukázať na to, že oneskorené ohlásenia sexuálnych trestných činov nie sú ničím výnimočným, keďže poškodené bývajú po skutku často zmätené, v šoku alebo cítia vinu za to, čo sa stalo. V niektorých prípadoch môžu prevládať u poškodených pocity hanby či strachu z ďalšieho správania páchatelov, pričom u každého jednotlivca je reakcia na traumatizujúci zážitok rôzna. Obdobne to môže platiť aj pri svedkoch trestných činoch, u ktorých môže taktiež nastať predovšetkým pocit strachu. To platí aj v uvedenom prípade. Svedkyňa M. uviedla, že mala strach z obžalovaného, keďže tento je fyzicky silný, dokonca ju mal sledovať a poškodená opakovane uviedla, že chcela zabudnúť na to, čo sa stalo.

31. Namietané rozpory vo výpovedi svedkyne M. možno rovnako ako u poškodenej odôvodniť časovým odstupom od spáchaného skutku, pričom detaily (kto kedy prišiel, kto čo povedal, kto mal čo oblečené alebo vyzlečené) nepovažuje odvolací súd za podstatné okolnosti, ktoré by spochybňovali

dôveryhodnosť výpovede svedkyne M. a jej osoby. Odvolací súd nezistil, pričom ani obhajoba nepoukázala na žiadny racionálny dôvod, prečo by si svedkyňa M. vymyslela skutočnosti, o ktorých vypovedala, neboli u nej zistené ani žiadne osobné záujmy, či motív na také konanie, príp. aký by mala prospech z klamlivej výpovede.

32. Vo všeobecnosti vyhodnotil odvolací súd výpoveď svedkyne M. ako vierohodnú. Aj napriek jej vzťahu k poškodenej, ktorý možno charakterizovať ako priateľský (boli spolubývajúce), ako bolo vyššie uvedené, nebola zistená žiadna účelovosť alebo dôvodnosť vypovedať v prospech poškodenej. Svedkyňa M. bola schopná priamo svojimi zmyslami vnímať priebeh určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorej bola svedkom, čo odvolací súd usudzuje zo spôsobu jej reprodukcie, kedy v monologickej časti výpovedí v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní sa tieto v podstate zhodovali, v jej výpovedi nebola prítomná protirečivosť či inkonzistentnosť, na otázky strán trestného konania odpovedala, pričom tieto výpovede sú zhodné a podporené výpoveďou poškodenej, o ktorej vierohodnosti nemá odvolací súd žiadne pochybnosti. Celkové posúdenie uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností svedkyňou M.. Vierohodnosť výpovede svedkyne M. navyše nespochybňujú ani iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy.

33. Pokiaľ obhajca poukazuje na skutočnosť, ku ktorej došlo po napadnutiach poškodenej zo strany obžalovaného a sice, že obžalovaný poškodenej poskytol pomoc pri jej zdravotných problémoch (bod 6.8 tohto uznesenia), uvedené odvolací súd nepovažoval za dôkaz toho, že k znásilneniam poškodenej zo strany obžalovaného nedošlo. Táto skutočnosť nemá vo vzťahu k prejednávanej veci žiadnu relevanciu a nepreukazuje nedopustenie sa žalovaného skutku voči poškodenej. Rovnako odvolacie námietky týkajúce sa motivácie poškodenej na obvinenie obžalovaného zo „znásilnenia“ považuje odvolací súd za nedôvodné a iba za účelovú, a s ohľadom na zistený skutkový stav veci aj nelogickú, obranu obžalovaného (bod 6.12 tohto uznesenia). Uvedené odvolací súd vníma ako snahu obžalovaného vyvinieť sa zo skutku predložením vlastnej verzie priebehu a motívu udalostí, ktoré však nie sú preukázané žiadnymi dôkazmi. Aj napriek tomu, že napadnutie obžalovaného bolo zadokumentované a obžalovaný predložil dôkazy, že k tomuto došlo, a aj svedok A. o tomto napadnutí vypovedal, odvolací súd je názoru, že táto udalosť, vzhľadom na vyššie uvedené usvedčujúce dôkazy, nie je spôsobilá spochybniť prijaté skutkové závery prvostupňového súdu.

34. Prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k záveru, že skutok sa stal a vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná. Poškodená od počiatku vyšetrovania konštantne opisovala podstatný priebeh skutkov, kde a ako k nim malo dôjsť a označuje ich páchatel'a. Toto neskôr oznámila aj svojmu lekárovi či priateľom, pričom odvolací súd u nej nezistil dôvod, prečo by o tom klamala a čo by tým dosiahla.

35. Odvolací súd preto uzavrel, že súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba naväzovali a dopĺňali sa, berúc do úvahy ich rozsah a dôkaznú silu, nielenže vyvrátil obhajobu obžalovaného, ale zároveň spoľahlivo preukázal, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený, tento bol správne právne kvalifikovaný a obžalovaný je zaň trestne zodpovedný.

36. Z uvedených dôvodov výrok o vine obžalovaného zo spáchania zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti, preto odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol. Dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bolo spoľahlivo preukázané, že obžalovaný dvakrát násilím vykonal na poškodenej sulož, a to aj napriek jej aktívnemu odporu. Tým nepochybne naplnil skutkovú podstatu vyššie uvedeného zločinu, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného. Žiadny z vykonaných dôkazov ani podľa názoru odvolacieho súdu nespochybnil priebeh skutku tak, ako bol ustálený prvostupňovým súdom, pričom obžalovaný nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, preto prvostupňový súd správne dospel k záveru, že vina obžalovaného bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná.

37. V závere odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených prvostupňovým súdom. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu.

K výroku o treste

38. Pokiaľ ide o výrok o treste, po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zistil, že trest odňatia slobody uložený obžalovanému napadnutým rozsudkom je neprimerane mierny a preto čiastočne odvolaniu prokurátora vyhovel.

39. Preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a následne rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozsudkom sám, tak ako je to uvedené v jeho výrokovej časti.

40. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd pri ukladaní trestu prihliadol na všetky podstatné skutočnosti, na ktoré bol povinný podľa Trestného zákona prihliadnúť. V tomto smere v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku na strane č. 26-27. Prvostupňový súd správne u obžalovaného nevzhladol žiadnu poľahčujúcu okolnosť ani priťažujúcu okolnosť, a preto vychádzal pri ukladaní trestu obžalovanému zo základnej trestnej sadzby 5 až 10 rokov.

41. Prvostupňový súd správne dospel k záveru, že uloženie trestu, čo i len na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 5 rokov, by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a zároveň na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačí aj trest kratšieho trvania. Odvolací súd však zistil iné dôvody, ktoré ho viedli k použitiu moderačného ustanovenia uvedeného v paragrafe 39 ods. 1 Trestného zákona. Osobnostné charakteristiky obžalovaného, ako aj jeho trestná minulosť, nie sú podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosťami, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Naopak, ide o okolnosti bežného charakteru, ktoré sa svojou povahou nijak zvlášť nevymykajú bežným situáciám alebo okolnostiam, ktoré sa vyskytujú v podobných vzťahoch, v akých sa nachádzali obžalovaný a poškodená.

42. Okolnosťou, ktorá podľa názoru odvolacieho súdu podmieňuje použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, je uplynutie času od spáchania žalovaného trestného činu do vydania odsudzujúceho rozhodnutia. Žalovaný skutok sa stal koncom mesiaca január 2019 a rozhodnutie odvolacieho súdu o vine obžalovaného bolo prijaté na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu polovici mesiaca máj 2025. Od spáchania trestného činu tak uplynulo viac ako 6 rokov, pričom z obsahu súdneho spisu nie je preukázané, že by na dĺžke tohto konania mal podiel obžalovaný svojim obštrukčným alebo iným správaním, ktoré by neúmerne predĺžilo dĺžku trestného stíhania. Odvolací súd vychádzal z toho, že dĺžka konania, ktoré trvalo viac ako 6 rokov nebola vynútená obťažnosťou veci alebo postojom obžalovanému k trestnému stíhaniu, pričom však táto dĺžka neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach. Táto skutočnosť, v zmysle ustálenej judikatúry, je dôvodom na možné použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona (viď napríklad rozhodnutie zverejnené pod R 10/2011).

43. Preto aj odvolací súd pristúpil k aplikácii inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona. Ako je zrejmé z § 39 ods. 1 Trestného zákona, aplikácia mimoriadneho zníženia trestu je prejavom sudcovskej individualizácie trestu a diskrečného oprávnenia konajúceho súdu.

44. Aj napriek tomu, že sa prokurátor nestotožňuje s aplikáciou uvedeného mimoriadneho inštitútu, aj odvolací súd má za to, že v prípade obžalovaného, sú splnené podmienky na jeho aplikáciu. V prípade obžalovaného nejde o kriminálne narušenú osobnosť, nebadať u neho kriminálne sklony alebo tendenciu k porušovaniu právnych noriem, s výnimkou jedného odsúdenia (v roku 2008) a 8 priestupkov na úseku cestnej premávky, vedie riadny život, nebol odsúdený či postihnutý za násilné správanie a je riadne zamestnaný. V konaní nebola u obžalovaného zistená závislosť na návykových látkach, či alkohole, pričom zo záverov znaleckého posudku MUDr. Jolany Múdrej nevyplynuli agresívne sklony či útočné fyzické prejavy agresivity alebo sexuálne deviácie. Preto možno uzavrieť, že i uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby môže tomto prípade postačovať na zabezpečenie ochrany spoločnosti.

45. Vzhľadom na tieto skutočnosti považuje odvolací súd mimoriadne zníženie trestu síce za odôvodnené, nie však až v takej miere, ako to učinil prvostupňový súd. Na rozdiel od prvostupňového súdu má odvolací súd za to, že uložený trest na samej spodnej hranici, ktorú možno uložiť pri tomto trestnom čine, resp. pri sadzbe za zločin znásilnenia, pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu vo výmere 2 roky s jeho podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, je neprimerane mierny, preto sám rozhodol tak, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 roky v jeho podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 rok. Odvolací súd považuje takto uložený trest za primeraný, ktorý zohľadňuje všetky zákonom stanovené pravidlá pre ukládanie trestov a zodpovedá aj požiadavke individuálnej a generálnej prevencie a zároveň zohľadňuje spôsob spáchania skutkov, ich závažnosť a následok. Pre naplnenie účelu takzvanej individuálnej prevencie je potrebné pôsobiť na páchatela hrozbou prísnejšieho trestu odňatia slobody, ktorého vykonanie mu hrozí v prípade, že nebude viesť skúšobnej dobe riadny život. Takéto pôsobenie je

zároveň potrebné realizovať počas dlhšej skúšobnej doby, než, ktorú určil prvostupňový súd napadnutým rozsudkom.

46. Na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného nepovažuje ani odvolací súd prokurátorom navrhovaný nepodmienečný trest odňatia slobody v súčasnej dobe za nevyhnutný a táto bude dosiahnutá i bez jeho priameho výkonu, a to s poukazom na skutočnosti uvedené v bodoch 42. a 44. tohto uznesenia. V uvedenom prípade má odvolací súd za to, že podstatné je hlavne to, aby bol obžalovaný opätovne po určitý čas vedený k riadnemu životu, nakoľko nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by vyžadovali izolovanie obžalovaného od spoločnosti výkonom trestu odňatia slobody. Bude následne vecou obžalovaného, aby v priebehu skúšobnej doby viedol riadny život, inak súd rozhodne, že trest vykoná.

47. Odvolací súd taktiež, rovnako ako prvostupňový súd, uložil obžalovanému primerané obmedzenie a povinnosť aj pokiaľ ide o osobu poškodenej, a to konkrétne obmedzenie v rámci skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom spočívajúce v zákaze kontaktu s poškodenou v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami a zároveň príkaz nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 30 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydla.

48. Ich uloženie považoval odvolací súd za nevyhnutné, a to s ohľadom na charakter trestnej činnosti a z dôvodu zabezpečenia ochrany poškodenej a minimalizovanie potenciálnej možnosti zhoršenia jej psychického stavu, ktorý si z dôvodu konania obžalovaného vyžadoval jej liečbu pre posttraumatickú stresovú poruchu. Vo vzťahu k osobe poškodenej je potrebné mať na zreteli práve preventívny charakter týchto obmedzení a povinností. Ich uloženie okrem toho môže prispieť k dosiahnutiu účelu trestu.

49. Sumarizujúc všetky skutočnosti významné čo do výroku o treste, odvolací súd konštatuje, že obžalovanému bol uložený prísnejší podmienený trest odňatia slobody, ktorý však nemožno z hľadiska dosiahnutia účelu trestu považovať za neprimeraný. Naopak, jeho uloženie odzrkadľuje a zohľadňuje všetky zásady pre ukládanie trestov vrátane zabezpečenia účinnej ochrany spoločnosti a v tomto smere ho možno považovať za adekvátny.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.